

Ztraceni v čase aneb tajemství Olméků

Džungle Střední Ameriky jsou jedním z nejzáhadnějších míst na Zemi. Od éry takzvaných „geografických objevů“ Kolumbovy doby přitahují Evropany svými tajemstvími a skrytými poklady. Toto je země, kde se dodnes objevují nová a nová ztracená města a chrámy. Čím více artefaktů se ale lidem dostane do rukou, tím více záhad přinášejí, a tak není divu, že mnohé spadají právě do kategorie tajných, měnících se v další pohádce.

Zvláště zajímavé jsou obří kamenné hlavy Olméků. Vyřezávané tváře jsou velmi realistické, ale mají negroidní rysy, ačkoli věda popírá přítomnost zástupců této rasy na území starověké Ameriky. Navíc na tom místě, na stejném území Olméků, se nacházejí obrazy nejen negroidů, ale také mongoloidů a evropanů. Takže tam bydleli všichni společně...? To ale není vše, nechybí ani figurky lidí s nepřirozeně protáhlými lebkami...

Obecně je hádankou, kdo byli Olmékové, odkud přišli a kam zmizeli, protože na jejich místě se objevily jiné kmeny Mayů a Aztéků a další...

Věda na mnoho z těchto hádanek nikdy neodpověděla, a pokud odpovědi zná, nejsou zveřejněny, protože jsou pro dlouho psané oficiální dějiny nepohodlné.

Nu a takové pojmy jako posun časových epoch a časové propady jsou obecně popírány a jsou považovány za pojmy z kategorie sci-fi.

Ale bez ohledu na to, za jak fantastické to bylo považováno, stále to bylo něco, co se nedalo změnit, a Olmékové s jejich obrovskými hlavami existovali.

Kdo jsou tedy majitelé těchto hlav a kam se poděli? Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění od ducha starověkého

indiánského božstva Quetzalcoatla. I když podobný příběh se mnohým bude jevit jako další fantastický výmysl.

Proto věřte nebo ne, ať se každý rozhodne sám, ale třeba to někoho zaujme jako další verze původu tajemných artefaktů Mezoameriky.

...Mlhavé svítání ohlašoval křik opic a opalizující cvrlikání ptáků ztracených v listí. První paprsky měděného slunce ozářily zelené moře džungle. A rozpouštějící se mlha odhalila starobylé kameny majestátních staveb. Jsou utopené v zelených vlnách deštného pralesa, ale jejich vrcholky stále vidí východy a západy slunce, stejně jako tehdy, v dávno minulých dobách...

Majestátní pyramida se stále ještě tyčí nad zelenou plochou a její starobylé schody také vedou k nebi. Popraskané kamenné tváře jsou jako ztuhlé masky. Jsou zamrzlé v čase v němém úžasu, strachu, radosti... Zkamenělý okamžik lidského dojetí...

Doprovázejí každý stupínek vedoucí vzhůru. A tam nahoře obrovský kamenný had, který stále klidně hledí skrz staletí... Pod jeho obrovskou hlavou je vidět temný otvor a chladný, vlhký vzduch jeskyně láká svými tajemstvími. Nyní však otvor zůstává v pozadí, zůstává jediným zdrojem slunečního světla v neproniknutelné temnotě.

Najednou se něco zablesklo... Duhový záblesk osvětlil vnitřní chrám starověké pyramidy. Mohutný strop podpírají obrovské kamenné dračí tlamy. A vpředu se tyčí obrovský plochý kámen vyleštěný do lesku s podivným kolíkem uprostřed. A zdá se, že tato záře pochází z kolíku...

Náhle začala záře pulzovat a odhalila na kameni průsvitnou postavu draka nebo hada stočeného do kruhů, pokrytého ohnivými záblesky, které vypadaly jako peří.

Ohnivá tvář zírala pohledem spalujícím nitro a... zářila bílofialovými záblesky.

Ale nevyvolávala strach, spíše naopak, hluboko do mě pronikal jakýsi hřejivý a velmi známý pocit a pod klenbami tohoto opuštěného chrámu jsem začala slyšet ozvěny dávné řeči.

Ozvěna téměř zapomenutých slov se postupně stávala čím dál tím ohlušující a teď už bylo jasné porozumění beze slov. Ano, to promluvil... drak.

„Kdysi jsme se tu viděli, ale já jsem přišel v jiném těle, v lidské podobě, jak mě viděli zdejší lidé (viz téma: Tajemství opeřeného hada).

Říkali mi tady Quetzalcoatl. Na tuto planetu jsem však již dříve přišel v dračím těle, které může přecházet do lidského těla, a tehdy jsme se také setkali...

Rozhodl jsem se vám povědět něco, co je u vás souvislým tajemstvím a nevědomostí, ano a ty se vzpomeneš...

Již dříve vám bylo řečeno, že mezi draky světla a draky temnoty byly velké války (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků). Tenkrát jsme přišli z různých míst vesmíru, abychom pomohli tomuto světu. Mnoho světlych draků v těch dnech zemřelo tělesně, protože síly nebyly stejné. Mocný proud antisvětských energií pronikl do tohoto světa velkým průlomem, který provedly supertěžké kameny antisvěta, cíleně vypuštěné jako beranidlo do zranitelného místa této galaxie, kterou nazýváte Mléčná dráha. Nu a systém dvou Sluncí vůbec byl napůl zničen výbuchem Rádža Slunce, Faetonu a mnoha dalších planet, z nichž některé vyletěly ze soustavy a zahynuly v ledovém prostoru. O tom už vám tu bylo mnohokrát vyprávěno, takže se nebudu opakovat (viz další témata).

Mnoho světlych draků dalo své životy, aby nějak utáhli a zmenšili tento průlom a uzavřeli portály do jiných světů, které byly obzvláště úzce spojeny s vaším světem.

Nemohli jsme tehdy zabránit vzniku černé říše sirnatých draků s hlavním městem Černá věž. Nacházelo se na místě budoucí Hyperborey a vašeho současného severního pólu. Už jsme vám o tom také jednou vyprávěli a je to úplně jiný příběh (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků).

A také vám zde bylo řečeno, že po oné Velké zápalné oběti a oněch válkách se na vzdálenou oběžnou dráhu kolem Slunce dostal objekt, který u vás nazvali Nibiru, sestávající ze dvou černých děr a planet Elohim a Nifilim, které kolem nich obíhají (viz další témata).

Obyvatelé soustavy Nibiru, samotní Anunnakiové, využili následků katastrof a obsadili Sluneční soustavu: na oběžnou dráhu kolem Slunce umístili další umělou planetu Glorii a usadili se na dalších planetách. Zajímali se zejména o Zemi, kde byl život stále živý, ačkoli i on se během vlády černých draků stáhl do podzemí. Vždyť po tom spálení bylo na Zemi strašlivé horko a na povrchu mohli přežít jen ti sirnatí draci. A pak jsou tu chráněné základny Anunnaki.

Potomci Lemurijců, Asurů a Tellurů odešli do podzemních měst. Současně na Zemi hledali útočiště uprchlíci z Marsu, z něhož byla odtržena téměř celá atmosféra a obrovská vrstva půdy byla odříznuta a vyvržena do vesmíru. Jeden z kamenů-asteroidů, který byl beranidlem antisvěta, prošel tečně a způsobil na planetě takovou spoušť. Od té doby je kdysi živá planeta taková, jakou ji znáte.

Ještě před Velkou zápalnou obětí zkoumali Zemi také Mart'ané - potomci cizinců ze souhvězdí Orla a naší rasy opeřených draků spolu s Faetonci - Asury a Lunby (předky Lemurijců) a s Tellury, kteří se usadili v budoucí Antarktidě.

Vždyť původně tento svět budovalo několik hvězdných a spřátelených ras a zasadilo do něj život v čertogu Sluncí. I to vám bylo řečeno. Právě tři rasy byly ty hlavní, které přišly téměř současně, ale spolu s nimi tu byli i Mart'ané, kteří předtím ovládli budoucí Mars a přišli do soustavy Sluncí současně s Asury, Lunby a Tellury. O něco později přišli na Zemi z Marsu, stejně jako Lunbo a Asurové z Faetonu. Tellurové přistáli na Zemi okamžitě. To je jediný rozdíl.

Všichni však byli v jediném společenství. I civilizace všech byla prakticky jednotná, lišili se stavbami z měkkého a pak ztuhlého kamene.

Všechny tyto přátelské rasy tvořily spojenectví nebo společnou civilizaci s určitými, takřkajíc národními rysy. Ale všechny byly obrovského růstu a nelišily se od sebe výškou a všechny ovládaly stejné technologie přijaté v té době. Totiž stavění z měkkých kamenů (to, čemu říkáte megalitické zdivo) a řezání hornin paprskovou metodou. Tato technologie vydržela velmi dlouho a znovu ožila i po Velké zápalné oběti.

Před Velkou zápalnou obětí představitelé těchto civilizací za účelem navázání komunikace s jinými světy a svými domovinami instalovali krystaly portálů a také používali přirozené portály planet, které se nacházely v určitých uzlech éterické struktury planety.

Na území budoucích Amerik bylo mnoho takových uzlů, ačkoli část tohoto území byla tehdy pod vodami oceánu a část byly ostrovy.

Na portálech se stavěly chrámy, které sloužily technické stránce portálu, jak byste to nazvali dnes.

Nikdo tam neuctíval bohy, protože pojem bohů neexistoval.

Až mnohem později začali ti, kteří pozapomněli, co to bylo a k jakému účelu, nazývat dávné stavitele a ty, kteří portály používali, bohy.

Bohové se v myslích jejich potomků objevili až tehdy, když se tito potomci nechali svést dary antisvěta a černých civilizací a stali se ve vašem chápání lidmi, tedy odlišnými od bohů.

No a co tedy slibovaly temné civilizace za dary? A slibovali rychlost evoluce a rychlé získání nebývalých superschopností pod rouškou rychlého evolučního vývoje, zkrocení sil vesmíru, dávající všemohoucnost.

Takže ti, kteří byli podle vás bohy, si ne všichni uvědomovali, co to je, stejně jako mnozí světlí duchové té doby, protože chtěli po dalším probuzení vesmíru z noci Brahmy rychleji šířit život a rychleji vytvářet světy.

Až mnohem později rozpoznali, že veškerá tato rychlost je založena na obcházení vesmírných zákonů a přizpůsobení vlastností éteru. Například vyhýbání se karmickým následkům nesprávných činů. Odsuneš karmu, odhodíš ji třeba na málo vyvinuté - a tvoříš dál, vytváříš, abych tak řekl. To bylo hlavní pokušení. Pak se z něj barometr svědomí otupil, když vědomí považovalo za možné shodit následky svých chyb na nevinné duchy kamenů, rostlin, zvířat, přičemž si toto právo dávalo jako tvůrci a stvořitelé, protože duchové zvířat, rostlin a kameny domněle ještě nedozrály.

To byl první krok k pádu mnoha lidí a vzniku těch, kteří nemohli opustit svět, zatížený černými kameny antisvěta. Stali se z nich lidé a ti, kteří těmto pokušením

nepodlehli, byli vrženi do odděleného světa vyšších vibrací, který některé národy u vás později nazvaly Šambalou.

Později z těch, kteří nemohli být ve světě Šambaly, začali Anunnakiové vytvářet své pokusné rasy, postupně snižující vibrace duchů novými pokušenými a měnící těla tak, že se do nich rodili již zjevně nízcí duchové z jiných světů.

Ale i po Velké zápalné oběti se potomci dávných civilizací vytrvale snažili přežít, nejprve v podzemích, později začali vystupovat na povrch. Současně však Anunnaki z Nibiru založili své království v oblasti vašeho dnešního Meziříčí neboli Mezopotámie. O tom jsme vám zde také mnohokrát vyprávěli. O spletitém a plném intrik boji o moc v tomto království mezi bratry Enkim, Enlilem a jejich otcem Anuem.

Přesně v té době si Anunnakiové osvojovali a stavěli svou umělou planetu Glorii a k tomu potřebovali zlato. Vytvářeli nad Glorií zlatou kopuli z mikročástic, aby tam vytvořili zvláštní atmosféru, kterou Anunnakiové fyzicky snesou, protože ze záření a magnetismu Slunce se jim dělá velmi špatně. Ultrafialové záření a vysoké frekvence slunečních energií jsou pro ně nepřijatelné.

Z těchto energií vytvořili zlatou kopuli, a proto byla tato planeta později zasvěcenci anunnakijských kultů pojmenována Gloria. Zářila totiž zlatým pláštěm a ‚gloria‘ znamená záře a sláva.

Anunnakiové tedy nemohli získat nebo chemicky vyrobit zlato ani ve své soustavě Nibiru, ani v podmínkách jiných planet Sluneční soustavy, kromě Země.

Takže jejich první kolonie na Zemi a to království Enlila a Enkiho pouze těžily zlato pro Glorii.

A k tomu potřebovali otroky, tvory podobné zvířatům, ale rozumné, takové kteří by na místě obsluhovali obří těžební stroje, udržovali je, opravovali, tedy to, co Anunnakiové nemohli dělat na dálku, jak se dnes říká. A sami do dolů nechtěli. Jejich technika těžby zlata z oceánu příliš nefungovala. Nebylo tam dost zlata.

Poté začali hledat jeho ložiska, případně potřebné horniny, které by se daly speciální technologií přeměnit ve zlato. Ale potom tam provádět důlní práce - to byl úděl otroků.

Potřebovali také nové tvory k získávání energetické potravy, protože potomci Lemurijců, Asurů a Tellurů, kteří odešli do podzemí, jim neposkytovali stravitelné energie. Experimentální otroci naproti tomu dávali takřkajíc mnohem požitelnější energie. Byli však velmi primitivní mysli a byli téměř zvířaty.

Tato stvoření, geneticky upravená ze zvířecího materiálu a materiálů zabitých potomků Asurů, Lemurijců a Tellurů, vaše věda zná jako Pithecanthropus, Australopithecus a další podobná prehistorická, ve vašem pojetí, stvoření.

Učitel Šiva o tom už jednou mluvil, když hovořil o tajemné zemi Ofir. Jak tam Anunnakiové založili zlatonosné doly a experimentovali s biologií tvorů. Byli to oni,

kdo osídlili Ofir čili Afriku humanoidními primitivními bytostmi a později přivedli inteligentnější ‚adamu‘, jak nazývali ty, které vytvořili ve svých laboratořích.

Také Enlil se tam rozhodl postavit doly s využitím otroků, považoval je za lépe využitelný zdroj než těžební stroje, které nesnesou velmi vlhké a horké klima (viz téma: Doly krále Šalamouna, Velké Zimbabwe, Ofir... - Šivovo poselství o historii Země).

Po dlouhou dobu existovaly v Ofiru zlaté doly Anunnaki. Ale nejen v Ofiru...

Anunnakiové rozpracovávali i další ložiska. Několik takových dolů bylo založeno v zemích, které byly osvobozeny od oceánu. Ve vaší době je znáte jako Mexiko a země Střední Ameriky.

Stále tu žili potomci Mart'anů, kteří se také uchýlili do podzemních měst poté, co jejich velkolepé stavby na povrchu roztavil oheň Velké zápalné oběti. Stejně jako v Ofiru.

A tak se nyní do jejich země začaly zakusovat těžařské stroje... Podnebí zde však bylo také horké a půdy byly velmi vlhké, takže technika pracovala jen s obtížemi a často se porouchala. A pak se Anunnaki rozhodli znovu využít zkušenosti z Ofiru, ale už nezačali vytvářet polozvířecí tvory, protože už věděli, že je velmi těžké je něco naučit.

Anunnaki se rozhodli provést zde nový experiment, vytvořit další rasu otroků z těch lidí, kteří zůstali na Zemi ze starověkých ras, kombinující jejich geny s geny stejných adamu z Ofiru ve svých laboratořích.

Doly se staly další laboratoří na objevení se těch nejvytrvalejších a nejsilnějších otroků. Za tímto účelem začali Anunnakiové ve svých létajících lodích svážet do této oblasti, kterou dnes nazýváte Střední Amerikou, zástupce různých ras, ale geneticky spojených s adamu, protože do takových těl se častěji vtělovaly poslušné a málo vyvinuté entity.

To je však možné pouze implantací zvířecích genů. To je princip, na kterém byl také adamu vyroben.

Ačkoli ve vaší době není na Zemi nikdo, kdo by neměl zbytky genů adamu! Nehledejte tedy takzvanou čistokrevnost. Ve vašich dnech, i mnohem dříve, se tyto geny už dávno změnily, a ve vašich dnech vůbec nejsou ukazatelem inkarnované nízké entity! Příroda má své zákony, všechno rozměňuje, všechno, co s ní šílenci dělají. Jen to chce čas...

Objevili se zde tedy různí lidé: bílí potomci Asurů a žlutí potomci Lemurijců, a dokonce i bílí potomci prvních Atlant'anů, protože zdejší doly se rozvíjely později než doly v Ofiru a delší dobu.

Sem také Anunnakiové sváželi své zajatce různých ras, kteří byli zajati během střetů s obnovující se Hyperborejí, zemí Mu, Meluhhou, Ki Hu Ptah (Egypt), zemí Lu (civilizace potomků Nagů) a mnoha dalšími zeměmi té doby.

Mnohokrát jsme vám vyprávěli, že ani příchozí ze Siria, Kasiopaje a dalších hvězdných světů, kteří přišli na pomoc, nedokázali Anunnaki vyhnat, protože se jim během Velké zápalné oběti podařilo uchopit ovládací páky krystalu na Kailásu.

A přímá srážka s nimi hrozila roztržením planety a otevřením obřího průlomu do jiných světů, stejného, k jakému došlo v éře Zápalné oběti, tedy průlomu antisvěta dále do hlubin vesmíru.

Příliš mnoho toho stihli, když svět ležel v troskách, aby se prosadili ve Sluneční soustavě... Od té doby probíhá velká válka...

Dnes jsem si vzpomněl na jednu z jejích stránek, která se na této zemi obrátila... I ty si na ni vzpomeneš...," řekl Quetzalcoatl a vytáhl ze svých opalizujících kruhů křišťálovou lebku.

„Ano,“ pronesl, „tyto lebky byly kdysi technologií pro záznam znalostí a technologií pro zobrazení času minulosti a variant událostí budoucnosti. Byly vyrobeny ve světě, z něhož jsem přišel na tento svět. Můj bratr Itzamna a jeho žena Ix Chel byli strážci lebek vědění, přičemž znalosti vesmíru byly zaznamenány v těchto krystalech, broušených do tvaru lebky.

Kromě lebek vědění však existovala také křišťálová lebka, skrze kterou bylo možné nahlédnout do minulosti a vidět varianty budoucnosti, a to právě ty, které přímo souvisely s přítomností.

To znamená, že pokud se něco udělá teď, budoucnost se změní. Tímto se ona vybírá tak, že se něco udělá teď. Starověké civilizace právě i takové varianty událostí prohlížely, získajíce trpkou zkušenost s průnikem sil antisvěta do vesmíru. Vždyť zejména poté tato lebka vznikla v souhvězdí Orionu a patřila černokožcům civilizace světlych sil, vzdáleným příbuzným tellurských modrokožců.

V Orionu je několik hvězd, já sám jsem odtud přicházel na Zemi, i když jsem se někdy inkaroval jinam, jako mnozí z nás.

U hvězdy v našem sousedství, na planetách jejího systému odedávna žila černá rasa. Uměli toho hodně a také se svého času inkarovali jako bílí bleskoví draci a přišli s námi do Sluneční soustavy za draky temnoty v éře dračích válek.

Duchové nemají národy a rasy, to si pamatujte! Všichni jsme se inkarovali do různých světů a měli jsme různé podoby a formy, stejně jako duše pozemšťanů. Všichni duchové jsou si v tomto podobní, ve vesmíru není ani jeden duch vázaný pouze na jednu rasu a jednu civilizaci a jednu podobu, protože to zastavuje vývoj a často vede k pádu ducha.

Tak proč jsem to vzpomněl? Protože doly nového Ofiru byly na hranici našeho pozemského království, které jsem v těch dobách vedl, a moji uředníci tam byli vládci. Stále si pamatovali spoustu věcí a uchovávali si vědomosti, ale nemohli dělat všechno a já jsem nemohl být stále ve fyzickém těle a nemohl jsem dělat spoustu věcí, které jsou dostupné v hustém těle.

Nad naším hlavním městem se vznášelo nebezpečí. Těžební stroje anunnakijské kolonie si razily cestu přímo k hlavním zařízením portálu. Vojenská konfrontace a ultimáta byly zbytečné. V té době Anunnakiové často cukali krystalem na Kailásu a při každé naší akci vytvářeli nové průlomky. A Chronos, král atlantský, byl na jejich straně. Země Mu a Hyperborea nás podporovaly, ale byli jsme od nich odříznuti obrovským oceánem, který kontrolovali Atlantané. A střet by vedl k válce.

Tehdy jsem vytáhl takovou lebku a podíval se do ní, hledal jsem odpovědi na to, co bychom měli dělat, a uvědomil jsem si, že náš portál tady v této zemi je odsouzen k zániku, pokud do něj pronikne těžební zařízení. Stane se něco nenapravitelného. Velká katastrofa by portál otevřela a spláchla polovinu zemí. A zároveň byl tento portál stále velmi potřebný. A tehdy jsem si uvědomil, že by jím mohla přijít pomoc. Protože ti, kdo jsou inkarnováni na Zemi, dokonce i v Boreji nebo Mu, by toho nebyli schopni, stejně jako já, nacházejí se v hustém světě jen dočasně, zhmotňující si polohusté tělo.

Pouze u té civilizace černokožců, našich sousedů v Orionu byl vytvořen nový krystal, který mohl čelit Anunakiům na Kailásu.

A já jsem se obrátil skrz svou lebku na ně...

Ted' se podívej do očních důlků křišťálové lebky a vzpomeneš si sama..." řekl Quetzalcoatl a zářivá křišťálová lebka se ocitla přímo před mým pohledem.

Ohnivý paprsek pronikl mým vědomím až do hloubky a vše se zahalilo do duhové záře. Po chvíli jsem však na všechno zapoměla a ocitla se na úplně jiném místě a... v těle.

...Byl jsem muž a můj odraz v obrovském skle průzoru vypovídal o černé pleti jako uhl. Hlavu mi pevně svírala přilba se zabudovanými přístroji a na otočném průhledném stolíku blikala různobarevná světla.

Míříme do Issriho portálu. Je nás 24 na této lodi a musíme provést nouzové opatření. Ano, stolek zastavil otáčení a na něm se objevil obraz lebky. Věděl jsem, že ta světla neblíkají náhodou. Prosba o pomoc letí prostorem. A vzdálená hvězda má opět problémy. Stále doufají, že tuto hranici uhájí. To je prakticky nemožné. Průlom za průlomem, ale přesto se nám podařilo zastavit kameny z Hlubin.

Ano, vyhodili do povětří Rádža Slunce (jak mu říkali obyvatelé okolních planet) a rozhodli o osudu mnoha planet. Ale teď už nemohou beranit ty kameny do světů.

Jeden z kamenů se nám podařilo změnit ozářením naší plazmou, kterou vytvořili vědci ze společenství Iri (Orionu). Tato plazma mění beranidla a ta se vrací zpět, přičemž přinášejí plnou ničivou sílu těm, kteří je vyslali... Nyní už kameny neřídí... Alespoň to se podařilo zastavit...

Je tam obrovský průlom, který vznikl ještě na samém počátku prvních ataků antisvěta, ale ještě tam hřeje život, sevřený ze všech stran vetřelci z průlomu...

...Ale co to...? Světla vytváří tvar lebky a v jejích očních důlcích vidím Quetzatla. Volá o pomoc.

Portál je v nebezpečí, ten, jehož drží krystaly pod pyramidou. Celá stavba je v nebezpečí... Obrovské řezáky strojů se zarývají do masa země a pomalu, ale jistě se blíží ke krystalům.

Ano, musíme si pospíšet... Ano, vetřelce tam nelze zastavit silou, ale můžeme je donutit, aby zanechali těžby. Už máme studenou plazmu, která částečně změní horniny a zbaví je zlata a dalších kovů, které Atlant'ané používají k výrobě zlata pro Anunnaki. Tato plazma změní i tyto stroje v horninu...

Plazmové dělo bylo v dobrém stavu, a tak jsem se rozhodl, že se na místo okamžitě vydám. Celá posádka byla připravena vyrazit na pomoc, protože na průlomu toho zdánlivě bezvýznamného portálu na vzdálené planetě poblíž hvězdy Inti neboli syna Rádža Slunce záviselo mnoho světů.

Prudce měníme kurz a pronikáme prostorem... Portál stále funguje!...

Hvězdy na obrazovce se spojily do jediné linie a zmenšily se do bodu. Chvilé absolutního ticha a naprosté tmy na obrazovce. A pak se shluky hvězd objevily znovu. Před nimi zářil Inti (Slunce)...

Obrovský kámen se najednou ocitl v cestě a zběsilou rychlostí se řítí přímo na nás. Ale plazmové dělo nezklame... Kámen se rozpadl na tisíce spalujících jisker a hle, už se ukázala planeta zatažená do mraků.

Ještě jeden obrovský asteroid začal podivně pronásledovat loď a já si uvědomil, že je řízen, stejně jako ten, který byl rozbit při vstupu do prostoru systému Inti, jak tento svět nazýváme.

Opět jsme namířili dělo na kámen a s obtížemi, ale přesto se nám ho podařilo sestřelit již při samotném přiblížení k planetě. Kámen explodoval už v atmosféře.

Ano, útočníci si svůj svět chrání, aby nikdo zvenčí nemohl pomoci, zatím, ale vždyť Siriánci a další, kteří přišli na pomoc, už dávno překonali sledovací systémy Anunnaki... To znamená, že ještě není konec... Pravděpodobně se Chronos a Atlant'ané spojili s Nibiruánci-Anunnaki a umístili svou výzbroj do blízkého vesmíru jako protiváhu Boreje a země Mu.

A viděl jsem, jak ze strany Země byl vystřelen paprsek, který vyřadil několik říditelných kamenů, zřejmě není vše ztraceno... Aliance Boreje, Mu a indických království ještě odolává vetřelcům... Pokud si vzpomínám na to, co se děje v systému Inti.

A vida, prostranství v horách už je vidět a čeká nás rovná plocha kosmodromu. Quetzatl nás přichází přivítat. Tady mu říkají Quetzalcoatl.

...Najednou světlo znovu vzplanulo a já uviděla stejnou lebku, v jejíchž očních důlcích se světlo spojilo do jediného bodu. A v něm jsem spatřila obrovský,

lesklý, spirálovitý diskolet, vznášející se v levitaci nad samotnou kamennou podlahou obrovské plošiny vytesané do vrcholu hory. Vzadu se rýsovala jakási stavba a Quetzalcoatl v podobě muže kráčel směrem k diskoletu a několika dalším snědým mužům v pestrých oděvech.

Z diskoletu se vynořili muži v priléhavých oblecích a přilbách, jejich obličejy byly tmavé a připomínaly černochoy. Byli dvakrát vyšší než místní obyvatelé, třebaže i sám Quetzalcoatl byl také vysoký. Jak jsem pochopila, všichni byli vysocí jako Atlant'ané, dva metry a něco. Takoví lidé tehdy obývali Zemi, a nově příchozí byli dvakrát tak vysocí.

Obrázky se však rychle mihaly, a když se zastavily, ukazovaly jiný „příběh“. Ti obři s černou kůží rozvinuli ze své lodi podivné roury a z nich vyšlehl bílý oheň. Namířili jej na úpatí hory. Blesky pohltily celý horský hřeben i údolí.

„To způsobilo, že se všechny těžební stroje anunnakijské kolonie porouchaly. A oni neměli možnost je opravit. Ty obří stroje zkameněly a proměnily se ve stejnou horninu, která je obklopovala,“ řekl náhle Quetzalcoatl.

„Poté Anunnakiové upustili od těžby, protože s něčím takovým nepočítali a neměli možnost přivést nové stroje ze systému Nibiru.“

Zejména v té době uvalily na svého spojence Atlantidu obrovskou daň, která je donutila zvýšit kapacitu výroby umělého zlata. A Atlantida s tím souhlasila, protože nemohla vzdorovat. Strážce z Glorie uzavřely prostor nad Zemí a jen Boreánci a armáda země Mu, kteří je zadržovali, měli nad sebou stále čistou oblohu. Ale vzdálený vesmír soustavy Intiho (Slunce) stále ovládali Nibiruánci-Anunnakiové.

Posádce, která přiletěla, se podařilo zastavit produkci a osvobodit z otroctví mnoho lidí z kolonií Anunnaki poblíž mého království, což se mým válečníkům nepodařilo po dlouhá staletí, protože síly nebyly rovné,“ pokračoval ve svém vyprávění Quetzalcoatl.

„Příchozím se tu říkalo Olmékové, podle jejich měkkého a pružného oblečení a stejně měkkých, ale nerozbitných přileb.“

Různorodí otroci z dolů přijali své osvoboditele za bohy, nicméně, také mi tak říkali, protože jsem také přicházel z nebe, stejně jako moji bratři a sestry zde, kteří se stali bohy pro lidi. Ačkoli i Anunnaki a dokonce i vládce Atlantů také nazývali bohy...

Olmékové se pokusili z bývalé kolonie vytvořit nový stát. Byl různorodý a byli v něm zástupci všech ras. Olmékové se stali strážci starověkého portálu, ke kterému směřovaly těžební stroje. Tak to bylo ukázáno v magické lebce-krystalu, kterou také měli. Ale tato byla zvláštní. Bylo v ní možno zahlédnout mnoho variant budoucnosti a najít původ jejich větvení. Tedy událost, která vede k vytvoření nových variant.

Po zhlédnutí všeho se rozhodli zůstat na Zemi do určité doby, kterou jim ukazovala lebka.“

Opět se přede mnou rozzářila křišťálová lebka. Ale byla trochu jiná. Byla mnohem větší... A na čele měla třetí oční důlek... Byla velmi velká a zářila tím nejjasnějším světlem. Po chvíli jsem se ocitla zpátky v těle toho příchozího černokožce...

...Díval jsem se do lebky a jasně jsem viděl, že velmi brzy by se tu měla objevit kometa...

Má svou cykličnost... A přichází vždy v určitých cyklech. Její příchod lze vidět ve všech variantách budoucnosti.

A ve všech variantách lze vidět Intiho katastrofu. Je strašná... Ale... z nějakého důvodu existují i neviditelné varianty. Jsou sotva viditelné, varianty budoucnosti. A projeví se, pokud brzy zavřeme portál, ano, ten. Bohužel, pak bude spojení s naší domovinou navždy přerušeno, i s Quetzatlovou domovinou. Ale musí to tak být a my jsme sem byli vysláni vesmírnými silami právě proto. Vždyť co je to vlast? Je to jen dočasné útočiště.

Pro ducha je vlastní celý vesmír. Ani technika a znalosti Boreánců, ani znalosti země Mu, ani zůstavších Tellurů v indických královstvích nemohou nic změnit, pokud se tento portál neuzavře.

Mimochodem, tady je na mapě variant a září rudým plamenem a volá nás... Ano, není nám souzeno se vrátit a samotné uzavření portálů této úrovně vždy zbavuje fyzických těl, ale bez něj tento svět zanikne. Kometa se dostane do rezonance s portálem, neboť letí přímo k němu, zdá se, že je také řízena silami antisvěta, které stojí za systémem Nibiru v samotném antisvětě.

Padlý duch, který se prohlašuje za krále této galaxie, zde chce znovu vládnout, a ničí světy hledaje skulinu, jak z této galaxie udělat svůj vlastní zvláštní svět na hranici antisvěta a světa...

Proto kometa míří na tento portál. Je teď nejzranitelnější a není možné ho bránit... a zničit kometu taky nelze. Naše plazma není vhodná na takové objekty. Sestřelením komety změním oběžné dráhy planet, což také povede ke katastrofě. A to je vidět ve variantách, které lebka ukazuje.

A co bude potom, pokud se portál podaří uzavřít?...

Tady vidím slabý záblesk budoucnosti po uzavření portálu... Není v něm katastrofa Intiho! A to je nádherné! Jen kvůli tomu stojí za to zanechat na tomto světě svůj tělesný popel! Na místě této planety nevznikne černá díra a Inti od jejího dopadu nevybuchne!

I když vidím, že se čas změní, ale ne na celé planetě, ale v místě portálu a okolních zemích... Ano, je to tak. Civilizace bývalé kolonie Anunnaki se ocitne náhle přemístěna v prostoru, který je na větvi budoucnosti, ale pouze v této

variantě, pokud se tento portál uzavře. A přičemž tato budoucnost je ale vidět, jako by začala ihned po uzavření portálu...

Skok, časová smyčka... jejich současníky budou civilizace, které nyní vůbec nejsou projeveny, a to ani ve variantách... Pro ostatní civilizace prostě budou existovat vývojové větve variant, které budou samy následovat.

Zde je však volba právě na nás, protože pokud zvolíme jinou možnost než uzavření portálu, kometa rozmetá Zemi na kusy, prorazí otevřený portál a promění ho v černou díru, která bleskově pohltí okolní prostor a stáhne s sebou magnetické pole Intiho.

Inti začne být vtahován do černé díry, ale protože je mnohem větší, jednoduše exploduje a systém skončí. Nibiru se v tom okamžiku odtrhne a vydá se mimo systém Intiho, zjevně ovládaná oním inteligentním černým Duchem antisvěta, a zahájí nové invaze skrze otevřené portály, které vzniknou po explozi Intiho.

Už není možné otálet, tito lidé nezemřou, když uzavřeme portál, prostě se přenesou do nějaké epochy, která se stane fenoménem za mnohá staletí a dokonce i tisíciletí. Ale pro ně bude takový přenos okamžikem a oni si ho ani nevšimnou...

Už teď tu každého považují za boha, bez ohledu na to, kolikrát jsme se jim snažili vysvětlit, že není třeba žádné uctívání, že nejsme majiteli dolů, které uctívali. Neboť kdyby neuctívali, připravili by je o úrodu a vyvolali by umělá sucha. A tehdy se s novou vervou pouštěli do těžby zlata, aby se zavděčili „bohům“, kteří ho od nich vyžadovali. A začali uctívání, jen aby zapršelo...

Už dlouho jsme tady a lidé si nijak neodvykají od otroctví a hledají bohy, kteří jsou údajně všemocní. Já osobně jsem jim ukázal všechnu jejich moc, že je v technice, ale vedlo to jen k uctívání mě a mé posádky...

...Ano, i hvězdolet bude zničen... Beztak nemůže proniknout prostorem bez záření portálu... Vždyť i tehdy se nám podařilo proniknout do blízkosti Země díky tomuto portálu, který spojil náš svět s tímto...

Ale je čas to skončit, jinak začnou svítit další možnosti a všechny, všechny ukazují kolaps této planety od komety, a výbuch Intiho. A pouze v jedné této variantě se změní trajektorie komety a ani příště ji ten duch nemůže vrazit do planety...

Ano, pravděpodobně tam budou všechny portály už uzavřeny... Jak dlouho tu vetřelci budou...?

Ale budou se objevovat nové varianty, co dělat... ne pro nás, ale možná i pro nás, jen v jiných tělech nebo bez...

...Ale pak lebka znovu vysvítla blížící se kometu jasným červeným světlem. V krystalu lebky se projevila jakási smyčka spojující obě éry. Zvláštní...

To znamená, že tito lidé, tato civilizace bude vržena do epochy dalšího přiletu komety... až na to, že není jasné, kterého dalšího, nebo později...

Pak ale lebka pohasla a do sálu vstoupili moji společníci, se kterými jsem zde přiletěl. Všechno pochopili beze slov, vždyť vidíme myšlenky jeden druhého...

Kometa by se měla objevit druhý den a bude viditelná jako padající hvězda, která spálí tento svět.

Nebylo tedy možné otálet, i naše loď byla roztavena a proměněna v kámen stejným paprskem, kterým jsme spálili a proměnili v kámen těžební stroje.

Naposledy jsme se podívali na měděného, již zapadajícího Intiho a řekli lidem, že toto je jejich bůh, kdo dává život Zemi a všemu živému, a ne my...

Sestoupili jsme do hluboké šachty pod pyramidou, kterou postavili ještě osadníci pocházející z planety Mesu (Marsu) společně s Asury a Tellury a Lunbo.

Obrovské, dokonale odlité do lesku stěny lůna hory sahaly hluboko do Země. Záření šlo z hlubin až na vrchol pyramidy a vylévalo se elektromagnetickým jazykem do vesmíru jako maják. Odtud přichází kometa...

Ale už i samotný krystal, oslnivě bílý s fialovou září, deformuje prostor, stáčí ho do víru a vrhá mimo nejen atmosféru této planety, ale i soustavu Intiho (Sluneční soustavu).

Měli jsme plazmové zbraně, které štěpí i kameny antisvěta. Portál musí být zabouchnut, když Inti projde mezi dvěma kameny a jeho paprsek se ponoří do těchto hlubin šachty...

A hle, už sklouzl dolů doslova jako ohnivá jehla... ramena plazmového palcátu se otevřely a já nasměroval proud plazmy do krystalu ... Udělali jsme to všichni, a superzáblesk se změnil v palčivou bolest, která se převrátila do absolutního ticha a černoty...

Ale tady už bez těla nějakým způsobem letím nad horami a hustým lesem. Nad Zemí se jako polární záře vznesla ohnivá duha. A kometa svižně pročísla modrou oblohu a zmizela v hlubinách vesmíru...

...Znovu jsem se ocitla ve starém chrámu a vedle stál Quetzalcoatl... opět držel rotující lebku a pokračoval ve svém vyprávění.

„Ano, prostor v té duze se po uzavření portálu zakřivil, ale lidé, kteří tam žili, byli takovým jevem pouze překvapení.

A ničeho zvláštního si nevšimli. Postupně si však uvědomili, že obrovská mocná země Atlanta, která byla za mořem, zmizela, že odtamtud nikdo nepřichází a že sousední království se najednou stala něčím jiným. Odněkud přišli bojovní lidé, které nikdy neviděli, a začali je vytěsňovat do džungle. Tam si budovali svá sídla a část měst přenechali cizincům, kteří si říkali Mayové, Toltékové a Aztékové.

Ale jejich paměť si přesto uchovávala obrazy těch astronautů s černou kůží, kteří zachránili tento svět, a našli i jejich nástroje, kterými bylo možné lehce změkčit kámen.

Nástroje bohů se začaly uchovávat pouze v chrámu a vlastnil je kněz. Přikázal vyřezat z hutného černého kamene hlavy bohů, aby na ně potomci nezapomněli.

Tak byly vytvořeny čedičové hlavy Olmeků podle čerstvé paměti umělce, který je viděl naživo.

Posvátným se stalo i kaučukové dřevo, protože jeho ztuhlá štáva velmi připomínala materiál oblečení astronautů. Posvátná kaučuková pryž byla nyní považována za božskou a používala se hlavně ve vytvořeném novém kultu uctívání...

Takto žili potomci těžařů rudy z dávné kolonie Anunnaki, kteří si nyní říkali Olmekové.

Ale žili už v úplně jiné epoše a nepochopili to. Objevili se v dobách ne Chronovy Atlantidy, ale ve čtrnáctém století před vaším letopočtem. A to jsou časy rozkvětu Egypta, Mezopotámie a Kréty.

Svět dávno zapomněl na Atlanty a ti se stali legendou, ačkoli Zeus a jeho rodina stále ukazovali lidem sem tam své hologramy, podporující věru v sebe jako v bohy.

Anunnakimu Jehovovi se už podařilo uchvátit moc mezi samotnými Anunnaki na Zemi a vytvářel svůj nový národ. Anunnakiům se již podařilo zavést do útrob planety své zlaté laboratorní vejce (viz témata: Jaký svět byl stvořen za sedm dní, Adam je synem Lilith a Patsutsu aneb kdo, jak a koho stvořil) a vytvořit tam Adama a Evu na základě genového materiálu dávného ‚adamu‘ Enlila a genů jiných civilizací s přídavkem genů samotných Anunnakiů.

A nyní pokračoval ve svých experimentech, usadil svůj lid v Egyptě, a poté se rozhodl ho odtamtud vzít.

Anunnakiové nezapomněli ani na kontinenty za oceánem. Ano, i sem začali znovu létat na svých černých pyramidách a vydávat se za bohy. Přičemž tehdy v této epoše dělali pokusy sami na sobě a snažili se přizpůsobit životu na povrchu. Vždyť se vždycky museli skrývat v podzemích, ve svých bunkrech chráněných před slunečními energiemi. Pokoušeli se implantovat geny různých tvorů a lidí různých národů a začali získávat těla více či méně podobná lidským, ale s ošklivými protáhlými lebkami a křehkou tělesnou stavbou, zakřivenou páteří, povislým břichem a tenkými slabými končetinami.

Právě takovým hybridem byla Nefertiti (viz téma: Odkud se vzala Nefertiti?) A přesně tyto modifikované geny měl Achnaton.

Na území budoucích Amerik se objevili stejní Anunnakiové s hlavou jako vejce. A i tam se stali ‚bohy‘, vždyť přilétli z nebes na žhnoucích ohnivých ‚vozech‘ nebo lodích, bárkách, věžích. Různě se tomu říkalo.

Přicházeli také k Olmekům a znovu se pro ně stali bohy. Až do té míry, že Olmékové začali uměle vytahovat lebky svým dětem z šlechtických rodů, aby vypadaly jako „přicházející z nebe“.

Kdysi je světlí příchozí osvobodili z otroctví, ale oni na to zapomněli, chtěli se znovu klanět a dostávat za to almužny. Chtěli být znovu zotročeni, jen aby měli úrodu a jen aby jim „bohové“ poskytovali přízeň a předměty „magické“ techniky, které Anunnakiům nebylo líto vyhodit jako rozbité nebo polorozbité.

A když jim Anunnakiové nařídili, aby v určité dny přinášeli mučednické oběti, ochotně souhlasili, protože za to měli jistotu dobrého počasí a tučné úrody. Nu, nebo se mohl stát vládcem nějaký uchazeč o moc, který sliboval hromadné oběti. Vždyť Anunnakiové ho dosadili na trůn a soupeře zlikvidovali právem „bohů“ smrtícími zbraněmi prostě fyzicky. A často se zaštiťovali jmény skutečných dávných učitelů a také mým jménem,“ pronesl pomalu Quetzalcoatl.

„Umístili svá zařízení na vrcholky chrámů, aby shromažďovali energie utrpení, kterou vždy nutně potřebovali jako potravu a palivo pro mnoho mechanismů a zařízení.

...Ale opět stejná kometa v těch letech mířila do Sluneční soustavy. A vstoupila do ní a prošla blízko Země, což způsobilo mnohá zemětřesení. Právě v té době vybuchla sopka, kterou jste nazvali Santorini, jež zničila civilizaci Kréty. Popel této sopky pokryl celou Evropu a Egypt a v těch dnech se budoucí Mexický záliv rozšířil a prohloubil a zaplavil mnohá území Olmeků a Mayů.

Právě v této době Mojžíš naplánoval svůj odchod z Egypta a erupce byla právě těmi egyptskými ranami, které vedly k nemocem a neúrodě. Popel tehdy zakryl Slunce v mnoha zemích. Síla komety byla taková, že se otřásla téměř celá zeměkoule a mírně se posunuly její póly. Dokonce i zbytková síla komety stačila k tomu, aby obrovský kámen-asteroid speciálně řízený Glorií přeletěl nad Rudým mořem v proudech ohonu komety a vedl právě k onomu biblickému rozdělení moře. Když se moře rozestoupilo, odkrylo se jeho dno a po obnaženém dně kráčeli samotní Mojžíšovi Židé. Anunnaki tedy pomocí síly komety vytvořili „zázrak“. Nu a Mojžíšovi stačilo v určitý okamžik pozvednout hůl.

Právě v té době došlo k dalšímu časovému posunu. Ten se však znovu velmi silně dotkl všech těchto mých zemí,“ pokračoval Quetzalcoatl ve svém vyprávění... „Pozůstatky Olmeků a dalších tehdejších kmenů - potomků kdysi velkých království založených příchozími z Marsu spolu s obyvateli země Mu, kteří unikli potopě (viz téma: Poslední dny země Mu), propadly dále do sítě variant budoucnosti.

Struktura planety je zde taková, protože ji používali v nejhlubším starověku stavitelé portálů. A tady byl jeden z nejmocnějších portálů, uzavřený posly hvězd s černou kůží, aby zachránili tento svět. A ještě byl posílen energetickými stanicemi Atlantů, jejich energetickými krystalovými pyramidami, které dodnes stojí na dně

moře ve vám známé oblasti Bermudského trojúhelníku (viz téma: Bermudský trojúhelník Atlantidy).

Atlantáné také věděli, kde takové objekty postavit, aby mohli získávat elektromagnetické a jiné druhy energií ze samotné planety i síly, udržující ji na oběžné dráze Slunce. Ale jejich pyramidy vedly k časovým posunům v oblasti, jak po uzavření portálu, tak po průchodu komety a zemětřesení během zániku civilizace Kréty a exodu Židů z Egypta.

Ukázalo se tedy, že města a osady Mayů, Aztéků, Inků a dalších se objevily spolu s lidmi až v epoše tzv. raného středověku. Ale takové, jaké byly v oné epoše doby starověkého Egypta a Mezopotámie, s jejich prastarými, jak byste řekli megalitickými chrámy přestavěnými na zikkuraty podobné mezopotámským. Vždyť jejich ‚bohové‘ byli stejní, jen si přivlastnili jména těch učitelů, kteří tyto národy původně vedli.

Jenže teď z těch jmen nezbylo nic, anunnakijští bohové byli krutí a všude vyžadovali krvavé oběti, jak v Babylonu, tak v zemích Mayů, jen s některými svými osobními zálibami.

Mayové, Aztékové a Inkové, kteří propadli dále prostorem, žili po staletí jako dříve, přinášeli oběti anunnakijským bohům, někdy nechápajíce, proč tito bohové ne vždy dávají úrodu za jejich oběti...

A jednoduše, v novém prostoru už nefungovaly ty anunakijské stroje, které vytvářely počasí, a Anunakiové se v této epoše už nezabývali Indiány, jak jste později všechny tyto národy nazvali. Měli jiné plány, jak dobýt svět, a Indiáni ztracení v čase už je více nezajímali...

Jak už to tak bývá u těch, kteří vše kolem sebe využívají jen jako zdroj pro své potřeby a cíle.

Nu a ti, kteří věří takovým ‚bohům‘ prostě nechtějí vidět pravdy, které jim učitelé přinášejí. Je jim milejší cukr a bič, je jim milejší otroctví, které takoví ‚bohové‘ představují v podobě svobody, v podobě nádherného života. Je pro ně známější takový stav, prostě se pomodlit, přinést oběti, zaplatit a dostat za to určitý blahobyť, materiálně, nebo si koupit místo v ráji, dáváje mnoho obětí ‚bohům‘. Nezajímá je, že to není spravedlivé, nepřemýšlejí o ničem jiném než o vlastním prospěchu, přičemž pouze v daném okamžiku bytí, přínosu tělesném nebo prospěchu duše, ale pouze vědomím, které není odděleno od tělesného v žádném případě, neboť i život duší v nebeských světech božstev je pro ně čistě tělesný se všemi tělesnými požitky.

Bohužel je to tak, toto je svět spících duší. Je tu už dlouho... Od doby, kdy někteří představitelé vesmírných civilizací, kteří zkoumali Zemi a další planety v blízkosti Slunce, uvěřili slibům světů temnoty, aniž by věděli, že jsou to světy temnoty.

A oni slibovali rychlost evoluce a rychlé získávání nebývalých superschopností, pod rouškou rychlého evolučního vývoje, zkrocení sil vesmíru, dávající všemohoucnost.

Právě to umožnilo Anunnakiům tak rychle ovládnout svět. Bylo to tím, že mezi představiteli těchto civilizací byli i tací, kteří tomu propadli, a právě oni se stali lidmi, a ne ‚bohy‘, když vibrace planety byly sníženy kameny antisvěta.

Tehdy si mnoho duchů zvolilo cestu a objevili se ‚bohové‘ a ‚lidé‘, kteří si byli kdysi rovni. A teprve potom všechny tyto genové manipulace s těly přinesly na Zemi nové entity z těžkých světů, které nikdy nebyly vtěleny do vysoce rozvinutých duchovních civilizací. Byli takoví odjakživa a Anunnaki jim vytvořili podmínky, aby se zde inkarnovali, obývali jejich farmy, aby generovali nízkofrekvenční energie pro ně a jejich život udržující zařízení umístěná v blízkém vesmíru na Glorii, Nibiru, Měsíci a na základnách v dutinách Země.

To je příběh tohoto světa... Možná jsme vám tyto podrobnosti ještě neřekli nebo je nerozvedli, ale nastal čas tak učinit.

Taková je historie tohoto světa a těch, kteří se ztratili mezi světy a časem...“ tiše promluvil Quetzalcoatl a křišťálová lebka zmizela z prostranství. Kamennou síň opět ozářilo pulzující světlo, a ohnivá tvář opeřeného hada, zářící bílými a fialovými záblesky, také zmizela.

...Majestátní pyramida se stále tyčí nad zelenými plochami a její prastaré schody stále vedou do nebe. Popraskané kamenné obličejy jsou jako ztuhlé masky. Zamrzly v čase v němém překvapení, strachu, radosti... Zkamenělý okamžik ztracené éry...

Zapsala Valeria Kolcova 10.02.22